

REVISTA TRIMESTRAL
DE DIPLOMÀCIA
& PROTOCOL

MARÇ 2007

DIPLOMÀCIA & PROTOCOL

FUNDACIÓ CULTURAL ACTIVA

Quan la religió utilitza el protocol

Conferència de monsenyor Lluís Martínez Sistach

- **Salutació del president de la Generalitat, José Montilla i Aguilera**
- **Entrevista al president de la Generalitat de 1980 a 2003, Jordi Pujol**
- **La justícia a debat**
- **Conversa amb Emili Farrerons, membre del Comitè Executiu de la Fira de Barcelona**

XV Aniversario 1992 - 2007

5th Anniversary 2002 - 2007

STAFF

EDITA:

Fundació Base Cultural Activa.
Travessera de Gràcia 43, 4t 1a
08021 Barcelona
Telèfon 93 363 12 82
Fax 93 321 06 27

DIRECTORA:

Núria Oriol Palarea
nuria.oriol@protocolcatalunya.com

DISSENY:

Quasar Serveis d'Imatge

REDACCIÓ:

Clara Bassols
Antonio Rodríguez
Gonzalo Szybut

COL-LABORADORS:

Xavier López-Schmid
Rosa Maria Garcia i Doménech
Tomàs Puntí
Antoni Reig

FOTOGRAFIA:

Quasar Serveis d'Imatge
Josep Masip
J. M. Rué

ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC:

Mots

REALITZACIÓ:

Quasar Serveis d'Imatge
Rosselló, 78-82, escala A, entl. 1a
08029 Barcelona
Telèfon 93 430 02 30
Fax 93 430 06 60
quasar@quasar-si.com

DIPÒSIT LEGAL:

B-27138-2005

SENSE DIÀLEG, SENSE PARAULES

Han fallat el diàleg i les paraules quan la voluntat cedeix a la incomprensió i a l'ira per un passat que no es pot canviar i per un present ple d'incerteses, de negociacions interrompudes, de promeses no complertes. Però tenim l'ara i l'aquí per imaginar un futur millor: on la fi de la violència és possible. I per això cal reinventar el diàleg, reinventar les paraules i reinventar una societat que pugui ser el marc adequat per a la pau a tot l'Estat espanyol. L'atemptat de la T-4, perpetrat per ETA el 30 de desembre passat, va canviar l'enfocament del darrer tram de la legislatura del Govern espanyol. I va canviar les afeblides flames d'il·lusió que començaven a crear projectes amb esperança.

Ens vam quedar sense paraules. Però, el més greu és que ens vam quedar sense diàleg per al que semblava una eternitat de temps. Passaven les setmanes i a la confusió i al desconcert de l'acte bàrbar en si mateix s'afegia la manipulació intencionada del dolor i de la violència que es volia fer servir des de determinats sectors polítics i judicials no precisament en la línia del Govern. I la impressió que es percebia era que el Govern també intentava utilitzar el dolor com a resposta a una situació crítica i que demanava una revisió autocrítica.

Obliden els professionals de la política que instrumentalitzar la violència amb més violència –ni que sigui verbal– és molt perillós? Si perdem de vista el sentit polític de servir els ciutadans, aleshores tot és vàlid. I ja no compten l'atemptat a la T-4 i les seves víctimes, sinó la carrera per avançar les eleccions al preu que calgui. Ja no compta si encara queda alguna possibilitat d'arribar a la fi del conflicte amb ETA i assegurar la cohesió del País Basc, sinó arraconar l'adversari vulnerable al preu que sigui. La consigna: incrementar la crispació fins al límit.

És crear una cortina de fum. Perquè sigui quin sigui el color del nou Govern que es legítimi a Madrid, no haurà suprimit ni solucionat el problema: haurà de resoldre'l. Tanmateix, si s'intenta resoldre'l sense diàleg, sense paraules, s'alimenta el foc de la violència i no es pot fer creure a ningú que existeix voluntat política per integrar –amb i des de les seves diferències– tots els ciutadans de l'Estat. La política no té el paper de grandesa que li pertoca en la vida democràtica. I, en canvi, no acaba de comprendre l'alt índex d'abstenció a les urnes. Els ciutadans són més que un vot i la democràcia més que una partida d'escacs. Trencat l'equilibri, com recuperar la confiança d'aquells que l'han perduda perquè han oblidat qui i què representen?

La victòria a costa de dividir les persones, els pobles, les identitats, les cultures, les creences, no és una victòria. És una imposició sense diàleg, sense paraules.

Salutació per a la revista **DIPLOMÀCIA & PROTOCOL**

El protocol és un component del món civilitzat que serveix per graduar i matisar adequadament les relacions dels individus. Té una transcendència important per a la susceptibilitat de les persones i el bon ordre de les coses.

Queda clar, en les paraules de Sabino Fernández Campo, que en les relacions humanes es fa bàsic correspondre amb un bon procedir, no només per educació, sinó per aconseguir objectius d'entesa. Objectius que ens permetin negociacions positives que ens facilitin poder seure en taules, d'aparença discordant, en una total harmonia, que ens atorguin seguretat i, especialment, ens facin trobar un camí, el més proper possible a totes les intencions reunides sota el mateix sostre. Això seria, i és, el més desitjable per a tot aquell que creu en el protocol.

La revista *Diplomàcia & Protocol* ens ha d'ajudar a ampliar horitzons. Ens ha d'actualitzar permanentment en un món divers i pluricultural. Ens ha d'ajudar, i de ben segur que ho farà, a procurar ser cada dia una mica més justos.

Els meus millors desitjos.

José Montilla i Aguilera

President de la Generalitat de Catalunya

en el centre de **barcelona** sus **6** hoteles

HCC ST.MORITZ****

Diputació, 264 - 08007 Barcelona

HCC TABER***

Aragó, 256 - 08007 Barcelona

HCC REGENTE****

Rbla. Catalunya, 76 - 08008 Barcelona

HCC COVADONGA***

Av. Diagonal, 596 - 08021 Barcelona

HCC MONTBLANC***

Via Laietana, 61 - 08003 Barcelona

HCC OPEN***

Diputació, 100 - 08015 Barcelona

HCC
HOTELS
- un estilo propio -

CENTRAL DE RESERVAS: Tel. 902 102 120 - www.hcchotels.es

ÁREAS DEL DERECHO

Civil
Mercantil
Administrativo
Laboral
Patrimonial
Inmobiliario y Urbanístico
Familia y Sucesiones

ÁREAS DE CONSULTORÍA

Fiscalidad
Financiero y Tributario
Contabilidad
Laboral
Formación y RR.HH.
Pequeñas y Medianas
Empresas

Estamos especializados en las diversas áreas jurídicas y de consultoría
Nuestros clientes confían en nuestra profesionalidad y experiencia

Sea uno de ellos

DMC_abogados
AIMAR_asesores

Flaixos d'actualitat

Justícia i venjança

Vam acabar l'any 2006 amb les imatges cruentes de la mort de Saddam Hussein: la seva execució va tenir un regust de venjança per les condicions en què es va produir. Els mitjans de comunicació es van convertir en testimonis silenciosos d'una de les execucions menys exemplars de la història: el dictador deixat a les mans dels seus botxins perquè en l'hora final fos humiliat fins a l'extrem. El fet que assassinés desenes de milers de persones durant la seva dictadura no justifica una decisió que equipara la justícia a la venjança.

Mentrestant, en l'actualitat, l'Iraq es dessagna després de quatre anys de la invasió.

L'Òscar a la veritat: incòmode

Sembla que el ressò del documental d'Al Gore, el president impossible

de les eleccions dels EUA de 2002, va impregnant com una taca d'oli la consciència del món occidental per intentar aportar el seu gra de sorra amb l'objectiu de disminuir les emissions de CO₂ a l'atmosfera. Amb tot, un Òscar sempre té més de glamour que de conseqüències pràctiques. Si les decisions no es prenen a temps, tampoc serviran de res les mesures a mitges: 3.000 savis de l'ONU del Grup Intergovernamental Sobre Canvi Climàtic certifiquen l'amenaça sobre el pla-

neta. També, no cal perdre de vista que alguns científics sostenen que l'escalfament de la Terra és un procés que va més enllà del control de l'home i que es desenvolupa per si mateix com si un rellotge amb el càlcul enrere estigués incorporat a l'evolució planetària.

RENFE o el sacrifici de l'usuari

El sacrifici que es demana als usuaris de rodalies de RENFE supera la comprensió ciutadana que suma i veu que des de fa massa anys s'han descuidat els serveis quotidians –que són els que impacten de manera immediata els habitants d'un país– per obres monumentals, com l'AVE, que són estratègicament importants i imprescindibles però que no justifiquen la pràctica d'uns governs i la seva responsabilitat amb els seus votants i no-votants. Si una cosa és necessària, encara que difícil, continua sent necessari de fer-la. Com la terminal de l'ampliació del Prat. La manca de voluntat política de dur-la a terme de manera ràpida i eficient fa qüestionar si les grans infraestructures es planifiquen per beneficiar la totalitat de comunitats i fomentar l'equilibri politicoeconòmic a tot el territori.

Impulsar amb energia (UE): realitat del canvi, de les noves circumstàncies i dels nous lideratges

Un projecte que va començar sent un somni i es va anar esvaint a mesura que es confrontava amb la realitat del canvi, les noves circumstàncies i els nous lideratges. Però el 25 de març d'enguany ha celebrat el 50è aniversari amb l'objectiu de recuperar l'energia perduda –tant de confiança en la visió sobre la Unió Europea, com en el sentit més literal del terme– i convertir els assumptes energètics

en la prioritat número u. Sense oblidar que l'esperit inicial de Robert Schuman o de Jean Monnet, dos dels pares fundadors de la CEE, també incloïa el benestar dels ciutadans i l'enfortiment de les democràcies.

Pocs dies abans, sense misteri, sense sorpreses, Jacques Chirac va anunciar per televisió que no optarà a un nou mandat presidencial. Amb 74 anys, certifica la seva retirada política i en el seu discurs –solemne i testimonial– va fer una crida a combatre el racisme i a mantenir la unitat i la cohesió de França (una França esgotada, amb un creixement econòmic dèbil i endeutada críticament) sense oblidar la construcció del projecte europeu. Un projecte que ell ara deixa enrere des de la primera línia política.

Israel: punt d'inflexió

El Govern d'Israel es nega a reconèixer el nou Govern palestí. El primer ministre israelià, Ehud Olmert, demana a la comunitat internacional que aïlli l'executiu palestí de coalició de l'ANP. S'ha arribat a nombrosos acords que acostaven les posicions dels dos governs eternament en conflicte. Amb tot, l'executiu palestí no reconeix l'Estat d'Israel, punt d'inflexió perquè, alhora, aquest últim no reconeix tots els avenços aconseguits. Israel vol una solució que comporti el reconeixement dels dos estats. Els islamistes d'Hamas, només en reconeixen un, l'Estat palestí. La pau en mans d'iniciatives de dos enemics eternals. El procés de pau en mans d'aquell que sigui prou generós i prou hàbil per aconseguir la superació del desgast de l'enfrontament. Amb tot, la fi d'un conflicte demana invertir-hi la meitat del temps total en el qual no han cessat les hostilitats i la guerra. ■

Un president no electe que va tancar la crisi del Watergate

Els funerals d'Estat als Estats Units estan garantits per llei per a tots els presidents electes i poden ser oferts a altres ciutadans destacats si així ho disposa el president que en aquell moment ocupa el despatx oval.

Antonio Rodríguez de Rivera

Els “pares fundadors” van evitar deliberadament establir el protocol, la pompa i la circumstància que sol envoltar aquesta classe d'esdeveniments perquè consideraven que tenien massa influència britànica. És per això que els actes del funeral presidencial depenen dels desigs de cada president i de la seva família.

L'últim funeral d'Estat que hem pogut presenciar als Estats Units va tenir lloc el passat mes de gener i va ser el del 38è president, Gerald R. Ford, successor de Richard Nixon –el qual es va veure obligat a deixar el càrrec després de resultar implicat en el cas Watergate–. Ford va ser, per tant, un president no electe que va servir el seu país des de 1974 fins a 1977 i que va morir el 26 de desembre de l'any passat a Rancho Mirage, Califòrnia, als 93 anys d'edat.

2.500 persones per hora

La primera cerimònia dels honors d'Estat va tenir lloc al Capitoli dels Estats Units el dissabte 30 de desembre, on el taüt cobert per la bandera americana va ser exposat perquè els ciutadans que així ho desitjaven li poguessin presentar els seus respectes. Es calcula que va ser visitat per unes 2.500 persones per hora. A més d'aquest acte, es van celebrar dos serveis religiosos, l'un el 2 de gener a la Catedral Nacional de

Washington, amb presència massiva de les autoritats del país, incloent-hi l'actual president, George W. Bush, i els expresidents Jimmy Carter, George H.W. Bush i Bill Clinton, i l'altre a l'Església Episcopal de Grand Rapids, Michigan, de caràcter més familiar.

Com a mostra màxima de respecte i honor, la Casa Blanca va posar l'avió VC-25A, que serveix actualment com a Air Force One, a disposició de la família Ford per traslladar el taüt des de Califòrnia fins a Washington DC i d'aquí a l'estat de Michigan, on finalment va ser enterrat a la Biblioteca Presidencial.

La bandera a mig pal

Arran de la defunció del president Ford, la Casa Blanca va decretar que la bandera havia d'onejar a mig pal durant 30 dies a partir del 26

de desembre, i el president Bush Jr. va declarar el dia 2 de gener, en el qual es va celebrar la cerimònia més important, dia de dol nacional.

La família Ford va ser acompanyada per l'expresident Carter i la seva esposa a bord de l'Air Force One des de Washington DC fins a Grand Rapids, Michigan, i el vicepresident Dick Cheney i l'exsecretari de Defensa Donald Rumsfeld, tots dos antics membres del gabinet Ford, també hi van ser presents.

Alguns dels honors que el president difunt va rebre li van ser retuts per haver servit a l'exèrcit nord-americà durant la Segona Guerra Mundial. Aquests van incloure que un mariner portés la bandera presidencial, que s'interpretés l'himne *Eternal Father, Strong to Save*, tres salves de rifle per part d'una companyia de marines, honors al World War II Memorial i que un sacerdot de l'Armada llegís unes oracions durant l'ofici religiós a la Catedral Nacional.

Com es pot comprovar, els actes en honor de qui, durant quatre anys, va ser l'home més poderós de la Terra, que va liderar el seu país a través d'una crisi política i moral sense precedents en la història dels Estats Units, van ser els honors que es reten a qualsevol cap d'Estat, tot tenint presents les decisions personals del difunt i de la seva família, que atorguen a les cerimònies un caràcter més familiar i íntim. ■

“Nosaltres hem de fer autocrítica i la resta d’Espanya, també”

L'expresident Jordi Pujol creu que davant la globalització s'ha d'enfortir la identitat dels pobles

El seu departx rep la llum natural del carrer. Traspua ordre, serenitat i activitat intensa. El president Jordi Pujol manté el seu esperit actiu de sempre, però no amaga la decepció per algunes de les situacions problemàtiques i conflictives per les quals està passant Catalunya. Si intentem parlar d'aficions, acabem anant a parar a Catalunya. Si pretenem parlar de personatges històrics, no pot deixar d'escollir aquells que han lluitat per un poble, infatigables al desgast, als conflictes, a les crítiques i a les dificultats. Sempre admira aquelles persones que han superat l'adversitat pensant en els ciutadans. I, aleshores, tornem a parlar de Catalunya. 23 anys com a president de la Generalitat de Catalunya amb tot el que significa d'encerts i errors, dedicació, compromís i decisions estratègiques amb finals no desitjats. Però la seva partida va ser voluntària. I els ben asseguro que no viu un final, sinó un principi, impulsant el Centre d'Estudis Jordi Pujol. Entre les moltes activitats que fa vol escriure les seves memòries.

Núria Oriol i Palarea

Quins aspectes valora com a més positius de la seva llarga etapa com a president de la Generalitat de Catalunya?

En primer lloc, construir una administració a partir de zero i que va actuar eficaçment. En segon lloc, que la gent s'acostumés a valorar la Generalitat com el Govern de Catalunya. En tercer lloc, pilotar el gran canvi que hi va haver al nostre país entre 1980-2003, tant en el camp econòmic, com en el social i també en la millora del seu equilibri territorial. I que tot això es fes en un clima de convivència, mantenint i reforçant la cohesió del país. Com a conseqüència de tot això, Catalunya va adquirir un prestigi important també de cara a l'exterior. És l'època en què a Europa es parlava d'"El modelo catalano" o "The catalan way". Durant tots aquests anys es va incrementar molt la projecció internacional de Catalunya, sobretot en el camp econòmic. I tot això va ser compa-

tible amb la defensa de la identitat catalana.

I de l'etapa actual?

La política actual de Catalunya no la valoro positivament, però no vull entrar en la crítica detallada. El que sí vull dir, al marge de les decisions polítiques, és que des de fa uns anys, pocs, a Catalunya se li plantegen uns quants reptes molt importants i amb molta més intensitat que abans: la globalització, les noves tecnologies, la immigració i una relació deteriorada amb la resta d'Espanya.

Com va viure la transició d'abandonar voluntàriament la presidència de la Generalitat i deixar de ser "el president", l'únic que algunes generacions de joves catalans havien conegut?

Crec que ho vaig assumir bé. M'hi va ajudar que ho vaig decidir tres anys abans que es produís la retirada.

Vostè observa el nou panorama polític català i manté una actitud

de col·laboració activa que li reconeixen fins i tot els seus detractors. Per què ho fa?

De fet, jo no crec que es pugui parlar de col·laboració activa. L'únic que faig, poc sovint, de vegades, és opinar. Però tinc com a norma mirar de no fer nosa, sobretot de no fer nosa als que continuen treballant en el projecte polític que jo vaig encapçalar durant molts anys. El que sí que passa és que, de vegades, des de fora es poden donar opinions que pel fet de no tenir responsabilitat directa poden estar menys condicionades pel dia a dia.

Un dia a dia molt diferent de ser president de la Generalitat i, amb tot, estar molt ocupat. Podria citar-nos algunes prioritats en l'exercici de les seves activitats?

Bàsicament, ara el que he de fer és tirar endavant la Fundació Centre d'Estudis Jordi Pujol. Tanmateix, rebo moltes peticions de tota mena: conferències, pròlegs, visites, seminaris, etcètera. I el perill que tinc és que tot això em dispersi. A més d'aquestes actuacions, vull tirar endavant les meves memòries, que em vaig comprometre a fer.

Quin creu que és el paper que avui ha de tenir Catalunya en el marc sociopolític i econòmic de l'Estat espanyol?

En aquests moments ho tenim malament. Hem perdut prestigi i, fins i tot, autoestima. I hi ha un mal ambient general a Espanya respecte a nosaltres i poc reconeixement de l'aportació que Catalunya ha fet a la democràcia i al progrés general espanyol en les darreres dècades. Hi ha hagut, fins i tot per part del PP i del PSOE, una utilització poc honesta de Catalunya.

A Catalunya tenim la dita que "parlant la gent s'entén". President, ens expliquem prou bé a Madrid sobre qui som, el que volem ser i el que podem fer pel conjunt de l'Estat o és que ells no ens escolten prou?

Ho hem intentat moltes vegades. Jo mateix ho he fet, i el president Mara-

gall, també. I en general, tot el país. És possible que no ho fem prou bé. Però, a part de nosaltres fer autocrítica, crec que la resta d'Espanya també l'ha de fer. I molt. Aquest és un bon moment. Ara, sobretot, hem de fer que Catalunya surti d'un estat de desconcert, desorientació i, en part, de frustració. Podem sortir-nos-en, perquè malgrat tot tenim actius molt importants.

De quina manera encaixa el projecte de "fer país" en un món globalitzat?

Més que mai. Com més globalització hi hagi, més necessitat hi ha que la gent conservi la identitat i més viabilitat hi ha per als països petits. Perquè ja no són tan dependents de les fronteres. I, a més, perquè la gent necessita no ofegar-se en un gran marc impersonal.

Com engresquem de nou els col·lectius desil·lusionats de la política, fins al punt que ja no van a votar? O és que l'absentisme en democràcia és un sostre irreversible?

A Catalunya, però també en molts llocs d'Europa, es necessita un nou missatge que incorpori valors i actituds positius, i que ho faci d'una manera que reintrodueixi la il·lusió. Això és possible. Però, evidentment, abans cal acabar amb les pràctiques perniciososes de la política. I en aquest moment es pot dir que ni el foment de la crispació espanyola ni el foment de l'ensopiment català hi ajudaran.

Canviem de registre. President, encara avui, què l'empeny a fer un cim. Ho dic per la seva passió per la muntanya.

Fa temps que no he passat dels tres mil metres. L'última excursió que he fet, ja fa alguns mesos, va ser al Tagamanent, que per a mi és una muntanya emblemàtica, però baixeta.

En l'actualitat, troba que pot equilibrar d'una manera més senzilla la seva dedicació política amb la dedicació a la família?

Una mica més sí. Però he de reconèixer que sóc poc home de casa.

Si en algun moment ha de recórrer a una música inspiradora, quina escull?

Música clàssica.

I un paisatge?

Molts. Jo em sento sentimentalment lligat al paisatge del Maresme, perquè en vinc. Però també el Pedraforca, la Cerdanya o el Montseny, sobretot a la tardor, quan es converteix en una simfonia de colors. Com pot veure, són paisatges de dimensió humana.

Doncs sense deixar aquesta dimensió humana, quin personatge de la història –sigui llunyana o recent– és un model per a vostè? Sé que n'admira uns quants, però li demanaria que n'escollís només un.

Té raó, n'admiro una pila. Avui li'n diré un: Lincoln.

Lincoln, avançant-se al seu temps amb una gran visió... Comparteixi, doncs, un somni, una visió que resti com a llegat per a les properes generacions.

Que Catalunya superi el seu moment actual de desconcert i de perill d'ensopiment, i repregui el camí per esdevenir un país amb identitat forta, bona convivència ciutadana, bona cohesió social, modern i obert al món, equilibrat i capaç de progressar tant econòmicament com socialment. Per dir-ho en termes ben senzills, el que un nacionalista com jo pot desitjar per al seu país no és tant que assoleixi una gran autonomia, la independència o el que sigui, sinó que la gent pugui sentir l'orgull de ser catalana. ■

Construint Europa des del comerç català

La construcció europea és obra de molts. Ara farà cinquanta anys que es va iniciar el procés amb el Tractat de Roma. Des d'aleshores polítics, sindicalistes, empresaris, institucions i gent de tota mena i condició han estat lluitant per tirar endavant el somni europeu, a partir dels primers passos centrats en el comerç i l'economia. I el mateix que diem en l'àmbit global europeu ho podem dir en l'àmbit local (nacional) català. En aquest àmbit nostre, una de les institucions que sempre han estat a l'avantguarda són les cambres de comerç.

Antoni Reig, periodista

La institució de les cambres de comerç va néixer, a l'Estat espanyol, el 1886 seguint el model francès. Eren i són entitats apolítiques que representen els interessos econòmics de ciutats amb port o interessos comercials i industrials. El primer president de la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona va ser Manuel Girona, banquer i una de les figures de més relleu econòmic de Catalunya a la seva època. Va ser nomenat comissari regi de l'Exposició Universal de Barcelona de 1888. Per tant, des dels inicis, aquesta entitat ja buscava una projecció exterior.

Obertura comercial i transformació política

L'obertura cap a l'exterior va anar acompanyada per una voluntat de transformació de les velles estructures centralistes de l'Estat espanyol, com ho demostra la postura adoptada el 1919 a favor dels primers intents d'obtenir una autonomia política catalana. Una altra fita en la història de la cambra barcelonina va ser la participació en la creació, a partir de 1921, de la Zona Franca, de la mateixa manera que des de 1920 va col·laborar en la cita anual de la Fira de Barcelona i que el 1929 va promoure, juntament amb l'Ajuntament barceloní, l'Exposició Internacional.

Passats els primers temps d'autarquia de la dictadura franquista, tornem a trobar les cambres empenyent cap a l'obertura a l'exterior. El 1959, la cambra barcelonina es va adherir al Pla d'estabilització com un instrument més de la liberalització i de la facilitació del comerç amb l'estranger. El 1966 es va produir la fusió de la Cambra de Comerç i Navegació amb la Cambra d'Indústria, de caràcter proteccionista, sota la direcció de Ribera Rovira.

La mirada a Europa

La dictadura franquista va suposar una certa alteració del seu paper, ja que amb la supressió de les llibertats van deixar d'existir els sindicats i les organitzacions empresarials i les cambres van passar a ser una de les poques

“El primer president de la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona va ser Manuel Girona, banquer i una de les figures de més relleu econòmic de Catalunya a la seva època”

eines de la patronal. En retornar la democràcia i la llibertat, amb els estatuts de 1979 i de 2006, s'estableix que la Generalitat té competències exclusives sobre les cambres i aquestes recuperen el seu rol de promoció del comerç, sense afegitons. Tanmateix, amb dictadura o democràcia, les cambres sempre han mantingut el rumb cap a l'obertura a l'exterior,

com a òrgans de representació de la burgesia comercial i industrial i de suport a la industrialització de Catalunya.

La vocació europeista de les cambres va quedar palesa des dels primers moments, com una manifestació més de la seva lluita per l'obertura més enllà de les pròpies fronteres, quan el 1967, encara en plena dictadura, l'Estat espanyol va iniciar negociacions amb la Comunitat Europea. Aleshores, la Cambra barcelonina va demanar participar en la comissió negociadora, però l'Estat s'hi va negar. Avui dia, les tretze Cambres catalanes formen part de l'organisme europeu dit **Euro-chambres**, que agrupa aquestes entitats a escala europea.

Barcelona, capital del sud europeu

La Cambra barcelonina, com la resta, ofereix serveis a les empreses, organitza missions empresarials, facilita l'assistència a les fires internacionals i organitza cursos de promoció del comerç exterior del nos-

tre país, entre d'altres iniciatives. I –segons fonts informatives de les mateixes cambres– aquestes han participat en un seguit d'activitats en favor de l'euro, des de la concepció fins a la implantació, de la mateixa manera que van treballar

“La mateixa Cambra barcelonina afirma que ha jugat fort en favor d'Europa, que es la principal destinatària de les exportacions catalanes”

durant anys a favor de l'ingrés de l'Estat espanyol (i, per tant, de Catalunya) dins de la Unió Europea. La mateixa Cambra barcelonina afirma que ha jugat fort en favor d'Europa, que és la principal destinatària de les exportacions catalanes. I continua en la lluita, ara en favor de la connexió elèctrica amb França, del transvasament de les aigües del Roine, etcètera. Un dels objectius confessats és convertir

Barcelona en la capital del sud de la Mediterrània.

Des del Patronat Català pro Europa ens expliquen que durant el franquisme les Cambres eren les úniques que anaven a fora, a les fires internacionals, i que van ser les primeres a fer una anàlisi de l'impacte econòmic que suposaria per al nostre país l'ingrés de l'Estat espanyol dins de la Comunitat Europea. En definitiva, Catalunya també es construeix i reconstrueix des de les operacions mercantils i de negocis, especialment dins de l'àmbit europeu, i en aquesta reconstrucció nacional les cambres de comerç tenen un paper impulsor decisiu. ■

Sistema judicial: en el punt de mira

La justícia està sovint en el punt de mira de la ciutadania, atesa la important funció social que li pertoca. Els jutges intervenen davant conflictes de tot tipus i dictaminen allò que es considera més just per a les parts en litigi. Una missió complexa i difícil que requereix una preparació específica i una independència absoluta a l'hora de prendre decisions. De fet, la independència dels jutges és la millor garantia que poden tenir els ciutadans que les actuacions que es prenen en aquest àmbit s'ajusten sempre a la llei, que es bandegen les intromissions alienes al sistema jurídic.

Tomàs Puntí, periodista

L'article 117 de la Constitució espanyola assenyala que la justícia l'administren els jutges i els magistrats. La independència judicial és un valor constitucional, vinculat a la divisió del poder en tres branques, la legislativa, l'executiva i la judicial, que va proposar Montesquieu l'any 1748 en l'obra *L'Esprit des Lois* (L'Esperit de les Lleis). Es tractava, amb aquesta proposta, de lluitar contra l'abús del poder de la monarquia i preservar les llibertats.

El sistema democràtic pot funcionar correctament, tot i les turbulències i els escàndols que apareixen amb una certa periodicitat. Des del punt de vista teòric, els jutges poden exercir les seves tasques amb independència en les democràcies, en les quals el poble és sobirà; ja hem vist que la constitució en reconeix l'absoluta autonomia. Això no vol dir, malauradament, que la justícia sigui infal·lible. Poden produir-se

“L'article 117 de la Constitució espanyola assenyala que la justícia l'administren els jutges i els magistrats”

errors per incompetència dels qui l'administren o per pressions i interferències. A més, els altres poders, la mateixa societat civil, in-

tenten influir en les decisions que s'adopten en aquest àmbit.

D'altra banda, la situació en les dictadures és molt diferent: no ofereixen cap garantia d'independència ni solvència judicial als ciutadans. És fàcil que s'hi visquin situacions d'indefensió i d'injustícia que aboquen moltes persones a la frustració en veure's privades d'un dret tan elemental. En aquest context, els jutges que volen preservar la seva independència han d'actuar sovint amb un punt d'heroisme, conscients dels perills a què s'exposen si es lesionen els interessos dels sectors més poderosos i influents.

Politització

Una de les acusacions que es fa sovint a la justícia és la politització, la influència dels polítics en la presa de decisions. Podríem citar molts casos en què es detecten interferències. Un dels que ha cridat més l'atenció de l'opinió pública en els darrers mesos és la recusació del magistrat Pablo Pérez Trepms, sol·licitada pel Partit Popular i aprovada pels jutges que conformen l'anomenat sector conservador del Tribunal Constitucional. L'argument era que aquest magistrat va elaborar un dictamen per a la Generalitat sobre l'Estatut i que hi podia haver dubtes sobre la seva imparcialitat en el moment de debatre un tema que ha aixecat tanta polseguera com l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Cal recordar que el Tribunal Constitucional (TC), que té la missió de vetllar perquè la llei s'ajusti a la Constitució, l'integren dotze magistrats. Vuit dels seus membres són escollits per les Corts per àmplies majories, mentre que el Consell General del Poder Judicial, l'òrgan de govern dels jutges, i el Govern central en nomenen la resta.

Les acusacions de politització les ha fetes recentment una veu tan autoritzada com la mateixa presidenta del Tribunal Constitucional, María Emilia Casas, que va criticar l'actuació dels seus col·legues del sector conservador per la recusació a Pérez Trepms. La presidenta els va acusar de polititzar el tribunal i de canviar-ne la doctrina en assumir una interpretació extensiva de les causes de recusació. Casas també va denunciar que aquest sector del tribunal acceptés les al·legacions del

PP d'apartar Tremps per l'informe que va elaborar per encàrrec del Govern català. La presidenta del TC va argumentar que el treball del magistrat recusat és un estudi acadèmic, un text que no és definitiu i que pot ser modificat si s'aporten arguments més convincents.

“Cal recordar que el Tribunal Constitucional (TC), té la missió de vetllar perquè la llei s'ajusti a la Constitució i que l'integren dotze magistrats”

En canvi, la catedràtica i diputada del PP al Parlament, Montserrat Nebrera, es mostrava a favor de la recusació en un article a la premsa. En el text assenyalava que la recusació serveix a una bona finalitat política; la imparcialitat del TC en la seva decisió sobre la constitucionalitat de l'Estatut més enllà de qualsevol interpretació flexible que es pugui fer de la Constitució. Tot plegat, un embolic evident en què hi ha en joc un tema molt important: la validesa de l'Estatut tal com va ser aprovat pel poble en referèndum. Una modificació substancial del text ens endinsaria en una situació política molt delicada que ens podria retornar al clima de crispació i confrontació que es va viure durant l'elaboració del text.

Un altre fet polèmic en què s'ha vist implicat el sistema judicial el va protagonitzar el futbolista del FC Barcelona Oleguer Presas, que va criticar l'anomenat Estat de dret i va qüestionar la independència del poder judicial i del poder polític. Concretament es va referir a les contradiccions en què va caure el poder judicial concedint favors penitenciaris a presos com ara Enrique Rodríguez Galindo, Rafael Vera o Javier de la Rosa, en contrast amb la inflexibilitat mostra-

da pel poder judicial amb l'etarra lñaki de Juan Chaos, almenys fins al pronunciament més benèvol del Tribunal Suprem. Per aquestes declaracions, la casa esportiva Kelme va rescindir el contracte que la vinculava al futbolista del Barça.

Una última reflexió relacionada amb tots els esdeveniments que van tenir lloc a Marbella, amb la corrupció urbanística i la delinqüència econòmica de fons. En aquest cas podem parlar d'un fracàs clar dels

mecanismes de control i gestió del poder judicial. L'estructura judicial de la zona no podia fer front a una delinqüència organitzada i amb molts recursos. El mateix jutge que havia d'instruir causes contra Gil i el seu entorn tramitava processos de divorci i celebrava casaments civils. Els jutges necessiten suport, disposar dels mitjans necessaris per a la seva tasca. I això, a Marbella, on l'Estat de dret s'hi jugava molt, no es va garantir. ■

Quan la religió utilitza el protocol

Organigrama de l'Església Catòlica

Una de les institucions més solemnes i tradicionals és la de l'Església Catòlica. La precisió, la repetició, les emocions que inspira, la seva estructura interna, són alguns aspectes que la converteixen en referent del protocol –tant per la manera que té de transmetre els missatges com per les diverses formes en què organitza la jerarquització i les cerimònies. Per a alguns ciutadans, l'expressió del ritus catòlic respon senzillament a l'àmbit particular de cadascun dels creients. Però, com a institució en si mateixa, els seus ceremonialis –que de vegades es remunten a centenars d'anys enrere– tenen una profunditat i una riquesa dignes de ser conegudes, per tal que siguin més ben compreses.

Eduard Subirà i Rocamora
*Cap de Protocol de l'Arquebisbat
de Barcelona*

Com a organització territorial de l'Església hem de distingir-ne els trets principals, que són: l'Església universal i l'Església particular.

La primera comprèn l'Església amb seu central al Vaticà, formada per tota la comunitat de fidels d'arreu del món, amb l'autoritat central i suprema del Sant Pare.

La particular, amb un àmbit d'actuació territorial i comunitari més restringit, correspon a la diòcesi, al front de la qual hi ha el bisbe. Amb tot, té les mateixes finalitats que la universal.

Diòcesis i províncies eclesiàstiques

La diòcesi engloba tots els fidels que habiten en aquell territori i que se senten integrants de la comunitat eclesial. Les diòcesis es congreguen en províncies eclesiàstiques, amb personalitat jurídica pròpia, coordinades pel concili provincial, presidit per l'arquebisbe metropolità.

Normalment, aquesta unió de diòcesis correspon a una divisió administrativa del país. També pot donar-se el cas que diverses províncies eclesiàstiques veïnes s'agrupin formant una regió eclesiàstica. En cada país o estat, les diferents regions o províncies formaran la denominada conferència episcopal, la qual, si bé no té una potestat legislativa, sí que pot arribar a acords i decisions vinculants per als seus components (2/3 dels vots).

A un nivell inferior, trobem els arxiprestats, que són les agrupacions de parròquies properes dins d'un

mateix bisbat o diòcesi, i que tenen com a fi el vessant organitzatiu i de coordinació de l'activitat pastoral. Al front de l'arxiprestat hi ha normalment un dels rectors de l'agrupació, l'arxipreste, elegit per consens i aprovat pel bisbe.

Continuant en ordre descendent, trobem la parròquia, que és la part més petita de la diòcesi, la qual agrupa els fidels d'un petit territori o d'un barri, al front de la qual trobem el rector, el prevere que n'és el responsable. D'igual manera, té personalitat jurídica pròpia i, a més del rector, acostuma a tenir un consell

parroquial, presidit pel rector, que vetlla per dinamitzar-la.

Fins aquí podríem dir, arriba l'organització territorial, per bé que trobem molts més organismes que potencien la vida de l'Església particular (sínode diocesà, consell presbiteral, consell pastoral, etcètera).

Els ordres dins l'Església

Hem de tenir en compte que en l'Església Catòlica no hi ha escalafons, com en l'Administració civil, sinó ordres.

Així doncs, dins el concepte d'organització interna de l'Església, podem considerar:

a) **L'ordre jeràrquic**, amb els graus que segueixen:

- *L'ordre episcopal*, format pels bisbes, que són els ministres en la plenitud del sacerdoci.
- *L'ordre presbiteral*, format pels preveres o sacerdots, que són els que han rebut l'ordre sagrat i participen del sacerdoci del bisbe.
- *L'ordre diaconal*, format pels diaques, ministres de l'altar que han rebut les ordres pròpies del diaconat i que poden arribar al sacerdoci o quedar-se en aquest estat (el de diaques permanents).

b) En **l'ordre personal**, tenim present:

- El Sant Pare, cap de l'Església Catòlica.

- Els cardenals, que formen el col·legi cardenalici.

- Els arquebisbes, al front normalment d'un arquebisbat o bé d'una província eclesiàstica.

- Els bisbes, al front dels bisbats o diòcesis.

- Els arxiprestes, preveres al front dels arxiprestats.

- Els preveres o sacerdots, entre els quals pot haver-hi els rectors que regeixen les parròquies i els vicaris col·laboradors que els ajuden.

- Els diaques.

Cadascuna d'aquestes jerarquies o rangs té unes característiques, funcions, atribucions i missions pròpies. Recordem que, a més de les jerarquies esmentades, en tenim d'altres, i també diferents organismes que conformen l'organigrama bàsic de l'Església Catòlica:

patriarcats, arquebisbats majors, prelatures territorials i personals, abadies territorials, exarcats apostòlics, ordinariats (militars o castrenses), vicariats apostòlics, prefectures apostòliques, nunciatures, administracions apostòliques personals, missions "sui iuris", sínodes de bisbes i concilis ecumènics.

És interessant familiaritzar-se amb aquestes denominacions ni que sigui tan sols per un afany d'incrementar la cultura general. En aquest article ens hem referit a un aspecte del protocol religiós de l'Església Catòlica, però tot professional d'aquest àmbit ha de conèixer les diverses tècniques i metodologies no sols del protocol aplicat a l'Església Catòlica, sinó també a les altres religions del món: és una delicadesa i una mostra de respecte quan es tracten persones de cultures diverses. ■

Annex

Primera conferència de Mons. Lluís Martínez Sistach a un públic universitari

El passat dimarts 23 de gener, Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona, va impartir la conferència "Organització de l'Església Catòlica i les seves relacions amb l'Estat" als alumnes de l'Escola Superior de Protocol i Relacions Institucionals (ESPRI), a l'Auditori de l'IDEC (Universitat Pompeu Fabra). Va ser la seva primera lliçó davant d'un públic universitari. Gran part de l'allocució es va centrar a desgranar l'estructura de l'organització eclesial. Al final del discurs va fer una pinzellada sobre les relacions de l'Església Catòlica amb l'Estat, marcades pel fet aconfessional, però no laic, d'aquest darrer.

Tècniques de negociació (TNEG): tu guanyes, jo guanyo

Les TNEG són una sèrie d'habilitats que, una vegada assimilades i apreses, ajuden decididament en moltes especialitats de la vida professional. Els qui pertanyem al món del protocol, de les relacions institucionals o públiques, de la comunicació o de la publicitat, estem negociant constantment, ja sigui amb proveïdors o clients, ja sigui amb col·legues amb els quals hem d'organitzar un esdeveniment en què s'ha de constituir una presidència o, fins i tot, amb el nostre cap, si arriba el cas.

Xavier López-Schmid
Llicenciat en Publicitat i Relacions
Públiques
Expert en TNEG

Les TNEG són un camp molt ampli, però això no ens ha de desanimar o predisposar en contra seu, ben al contrari, perquè afortunadament tenim grans estudiosos del tema que ens han anat deixant les seves experiències per estudiar-les i posar-les en pràctica, com ara Tomas-

“Què ens indica la tipologia de la persona que tenim al davant i amb qui possiblement haurem de negociar?”

Kilman, Maslow o Herberg, entre d'altres.

Els éssers humans som tots diferents els uns dels altres i en aquest sentit

he de confessar que dins d'aquesta especialitat hi ha una cosa que sempre m'ha subjugat més que la comunicació VERBAL i és la comunicació NO VERBAL, perquè quan observes certs comportaments o reaccions de persones a través de la comunicació no verbal comences a descobrir els perfils amb què interactuem en la vida quotidiana.

Què ens indica la tipologia de la persona que tenim al davant i amb

qui possiblement haurem de negociar? La manera de donar-nos la

“Les TNEG tenen la base i el fonament en la psicologia”

mà o la manera de seure per escoltar les nostres explicacions; si ens mira als ulls o no; com s'expressa en parlar –si ho fa amb excessiva rapidesa (de vegades sense acabar una frase ja en comença una altra) o bé just al contrari (que el nostre interlocutor parli lentament, exposant els continguts tema per tema)–; o si ens agafa del braç per continuar la conversa mentre caminem, totes aquestes situacions i moltes més configuren la personalitat i el caràcter de cadascun de nosaltres i ens donen pistes sobre si percebem la realitat de forma visual, auditiva o cinestèsica. Segons com percebem la realitat, tendim a un tipus de negociació o un altre.

Psicologia i negociació

Les TNEG tenen la base i el fonament en la psicologia, de manera que el comportament humà forma part de l'anomenada programació neurolingüística (PNL),

que estudia l'experiència humana subjectiva. La PNL analitza com ordenem les percepcions i com les extrapolem a l'exterior a través dels sentits.

Quan negociem, mantenim una comunicació en la qual ens creem una imatge positiva o negativa de l'altra part segons allò que en percebem. D'una banda hi ha la imatge personal, però de l'altra hi ha la imatge que es forma a través de la utilització del llenguatge verbal i no verbal.

Hem de reflexionar i pensar en aquestes tècniques perquè en

l'especialitat de protocol estem negociant constantment. No venent, en el sentit estricte de la paraula, però sí negociant. Qui no ha hagut de consensuar amb l'altra part una presidència determinada d'un acte determinat, per exemple?

“Quan negociem, mantenim una comunicació en la qual ens creem una imatge positiva o negativa de l'altra part segons allò que en percebem”

La majoria de les vegades, com ens indica Tomas-Kilman en el seu llibre sobre les diferents posicions que cal adoptar en les negociacions, la de COMPROMÍS és la més positiva, perquè encara que les dues parts mantinguin una posició negociadora una mica rígida, preval que es vol arribar a una solució positiva del “conflicte”, o sigui **JO GUANYO/TU GUANYES (WIN-WIN)**. Perquè si al final el resultat és **JO GUANYO/TU PERDS**, això vol dir que no hem solucionat la situació, que el problema continua vigent i que el resultat és una pèrdua de temps per a les dues parts. ■

L'assessoria d'imatge

Impactar més enllà de les paraules

Pot una fragància descobrir-nos la personalitat d'una persona? Pot un color inspirar-nos confiança davant d'una empresa? Pot un gest de les mans canviar el curs d'una reunió? Rotundament sí, perquè la imatge és el poder de crear una evocació tan profunda en la nostra psique que pot determinar èxits i fracassos.

Per això, d'alguna manera, tots ens preocupem per la imatge: escollim un tipus de vestuari, ens expressem d'una forma determinada, sondegem quin pot ser el pentinat més afavoridor... Ens apassiona crear una bona primera impressió quan coneixem noves persones i volem impactar en el món que ens envolta més enllà de les paraules.

Rosa M. Garcia i Doménech
Assessora d'identitats, valors i estratègies

Assessorar en imatge és una gran responsabilitat perquè les conseqüències que comporta són molt importants. Però, en realitat, *què fa un assessor d'imatge personal?*, pregunta que ocupa el número 1 de les que es fan a tot assessor d'imatge. I aquesta és la resposta:

- *L'assessor d'imatge personal coordina la imatge externa del client (el pentinat, el vestuari, els complements i el maquillatge del rostre, que en el cas dels homes són la barba, les patilles i el bigoti) amb un estil o uns estils d'habilitats socials que comporten, també, un estil d'expressió (tant pel que fa a llenguatge com a expressió oral, corporal, gestual, etcètera).*

Però aprofundint una mica més, cal afegir que la realitat ens diu, inequívocament, que la persona només té la imatge externa i l'expressió per explicar tant la personalitat, com les actituds i les aptituds: els fets es transmeten amb l'expressió; els coneixements o les aptituds es transmeten amb l'expressió; i les actituds es transmeten amb la imatge externa i amb l'expressió.

La segona pregunta del rànquing *és com ho fa?*, és *perruquer, esteticista, maquillador, dissenyador de modes...*? I la resposta a aquesta pregunta passa per explicar el pas a pas, allò que alguns qualificarien de mètode de treball.

- *L'assessor d'imatge, si vol fer una assessoria d'imatge personal, coherent i duradora, necessita:*
 - *conèixer la personalitat del seu client, l'avui i aquí;*
 - *concretar quin, o quins, són els seus objectius;*
 - *identificar els valors que ja posseeix i que són vàlids per aconseguir els seus objectius;*
 - *identificar els valors que no posseeix i que ha d'obtenir per aconseguir aquests objectius, la qual cosa es fa generalment amb tècniques*

de recerca DAFO, DELPHI, prospectiva...

*- i, finalment, dissenya una imatge per al client, a base de característiques físiques, és a dir, de colors, línies, formes, volums, olors, moviments, sons, entre d'altres, que perruquers, el món de la moda, maquilladors, logopedes, tècnics en expressió corporal... o els mateixos assessors, si estan preparats per a això, s'encarreguen de **convertir** en pentinats, vestuaris, maquillatge, veu i expressió gestual.*

Bases antropològiques i científica

Les característiques físiques que l'assessoria d'imatge utilitza són les més bàsiques, amb l'objectiu que allò que transmeten sigui comprès pel

nombre més gran de persones possible. I tenen una base experimental-antropològica i una base científica.

Podem dir:

- que les línies rectes es perceben com a estrictes i eficaces (són la distància més curta entre dos punts, segons els geòmetres i els físics), mentre que les línies ondulades es perceben com a més flexibles;
- que els colors càlids (tons grocs, vermells) es perceben com a propers, perquè tenen una longitud d'ona cromàtica més llarga que els freds, que es perceben com a distants (blaus);
- que la direcció vertical i el sentit ascendent es perceben com a positius, perquè antropològicament i biològicament tenim clar que creixem d'avall cap a amunt i que quan baixem hi ha alguna cosa que no marxa bé (això també s'aplica a qüestions econòmiques);
- i que no entrem en una habitació a les fosques, per por de fer-nos mal, fins que no trobem alguna cosa amb què il·luminar-la, raó per la qual la claredat, la lluminositat, es perceben com a accessibles i la foscor com a inaccessible.

Imatge corporativa: la matemàtica exponencial

I si l'assessoria d'imatge personal és apassionant, l'assessoria d'imatge corporativa ho és molt més encara: és com si parléssim d'una operació matemàtica exponencial, en comptes d'additiva o multiplicadora.

La infinitat de bibliografia que hi ha sobre la identitat, la cultura i la imatge corporativa en donen fe, paral·lelament a la frustració que provoca el fet que és del tot inassolible. Ni amb 24 hores al dia no tindriem temps per llegir tot el que s'arriba a editar massivament, ja sigui a internet, en diaris i revistes de diversa índole (com ara articles o notes de premsa), en llibres... i també en edicions més limitades

derivades de congressos, jornades i conferències diverses.

A més a més, el nombre de factors que hi intervenen és molt més gran, atès que parlem d'una assessoria de gran abast, en la qual és obligat conèixer i/o concretar:

- el caràcter amb què va néixer l'entitat, organització o grup;
- la personalitat que l'organització o grup ha adquirit al llarg dels pocs o molts anys d'activitat;
- la ideologia que correspon a aquesta personalitat, ja sigui pública o reservada, "perquè de tenir-ne, en té";
- i la identitat que l'entitat, organització o grup desitja comunicar, que la portarà a transmetre una cultura corporativa amb un estil o estils d'habilitats socials i amb uns rituals específics.

Explicar la identitat, comprendre l'organització

I, a més de tot això, perquè l'organització transmeti aquesta identitat, l'assessoria d'imatge corporativa ha d'assessorar sobre les característiques físiques més adequades que cal incloure en:

- l'espai, o espais, externs on s'allotja l'entitat (ubicació i arquitectura);
- els espais interns, on tenen lloc les diferents activitats de l'entitat, des de la gestió, la direcció, la comercialització, la producció (decoració i eines);
- l'equip humà que les fa, transmet o gestiona, incloent-hi totes les persones que intervenen en l'organització;
- la imatge iconogràfica, logotip, tipografia, en qualsevol suport...;

- la imatge organitzativa, tant interna com externa.

I, finalment, ha de redactar un protocol d'imatge o d'estil, amb l'adjudicació de responsables i controls de qualitat, entre altres paràmetres.

Com a frase resum, podem dir que l'assessoria d'imatge tracta d'explicar als altres, de la forma més primària (característiques físiques bàsiques amb significats estàndard) i més harmònica possible, la identitat que el seu client vol transmetre, ja sigui persona física o jurídica.

El seu objectiu, així doncs, és trobar el fil conductor que obligui el receptor a llegir la imatge personal i/o corporativa del nostre client, seguint els captadors d'atenció preestablerts, i no uns altres, i que aquests comuniquin els valors que es desitja transmetre, i no uns altres.

Una feina àrdua, però sens dubte apassionant

I més encara per als professionals del protocol, experts en organització d'actes, que trobaran en tot allò que s'ha relacionat amb l'assessoria d'imatge personal i corporativa una eina de valor excepcional per aconseguir que les seves actuacions tinguin "una cohesió", "una ànima", en definitiva, "un valor afegit", que moltes vegades costa d'aconseguir si no es tenen en compte els diferents elements d'harmonia que es poden arribar a articular, de forma positiva, per aconseguir uns objectius determinats. ■

“El protocol fa veure la vida de manera generosa”

Emili Farrerons i Pascual, membre del Comitè Executiu de la Fira de Barcelona.

Des de fa 20 anys és al capdavant de les relacions institucionals i el protocol de la Fira de Barcelona, una posició privilegiada per prendre el pols a la ciutat i a la seva vitalitat econòmica. Emili Farrerons i Pascual transmet l'energia i la passió que li permeten gaudir tant de la seva feina: “Ens aboquem a comunicar a través dels nostres actes, fons i forma, ètica i estètica s'uneixen en un punt d'equilibri que ens descobreix l'interior dels esdeveniments i els fa efectius. Actuar com a relacions públiques, fer servir el protocol, tot és una impressió positiva -afirma-. En definitiva, treballar bé en protocol és donar forma a les voluntats.”

Núria Oriol i Palarea

Vostè venia d'una empresa petita abans de ser cap de Protocol de la Fira de Barcelona.

Sí, és cert, venia d'una empresa bastant jove i vaig integrar-me en el millor equip i la millor lliga! –explica amb entusiasme. No hi ha un lloc millor per treballar. És fantàstic! Aquesta feina, si no la vius, no la suportes, perquè significa una hiperactivitat constant...

Això suposa sacrificis...

Cert, i dono gràcies a la meua dona perquè comprèn que la meua feina

és la meua vocació. Em dona tot el suport que puc necessitar i més.

Es nota que li agrada la gent.

Per dedicar-se al protocol –somriu– cal un perfil, una manera de ser. T'ha d'agradar la gent, t'ha d'agradar que es trobi còmoda. Convé veure la vida de manera generosa, perquè només d'aquesta manera es fa la feina de manera òptima. Pensi que un acte és efímer en el temps i el fet que concentrem diversos convidats en un espai físic determinat i s'hi trobin a gust, és el que ens permet dir que hem culminat la nostra inquietud i hem assolit el nostre objectiu.

Part de la nostra responsabilitat és administrar l'entorn. Això també és professionalment molt enriquidor.

Quina ha estat l'experiència professional més complexa que ha hagut d'afrontar?

La veritat és que se'm fa molt difícil d'escollir-ne només una. Pensi que tots els actes, per similars que siguin, sempre tenen factors que els fan únics. D'igual manera, també incorporen detalls que els fan singulars i diferenciadors. Per exemple, la in-

auguració del nou recinte de la Fira, la celebració del 75è aniversari del Saló Internacional de l'Automòbil, Construmat, Alimentària i, fins i tot, esdeveniments de caràcter privat, tots tenen un aspecte entranyable.

El que sí li voldria ressaltar és que neixen i s'organitzen amb la mateixa il·lusió que el primer dia. Això és la grandesa de l'organització, una dimensió que em sobta gratament a mi mateix.

I quina ha estat l'activitat professional que li ha procurat més satisfacció?

Organitzar el primer concert per recaptar diners per a la reconstrucció del Liceu. Per cert, el concert va ser dirigit per Ricardo Muti quan era director de La Scala de Milà.

Hem deixat escapar bones oportunitats cap a d'altres ciutats de l'Estat?

No, no... La Fira avui va com mai.

Però va haver-hi una època que...

Va com mai. Aquest és un fet reconegut per tothom. Els números parlen. De fet, hi ha acords insti-

tucionals amb fires de dimensions mundials per fer-les a Barcelona.

El projecte més proper i més beneficiós per a la Fira?

El nou recinte de la Gran Via, que ofereix la tecnologia firal més avançada cercant l'espectacularitat amb el respecte pel medi ambient. Ha estat dissenyada per l'arquitecte japonès Toyo Ito. S'espera que estigui totalment en funcionament aquest mes de maig.

Tot a punt per a Construmat, no?

És cert. Aquesta fira està considerada una de les primeres d'Europa (la número 1 o la número 2 depèn de qui fa el rànquing). Es calcula que rebrà la visita de 265.000 professionals aproximadament. Serà precisament al mes de maig quan entraran en servei un nou pavelló i el hall principal de la plaça d'Europa al recinte de Gran Via: ja tindrem més de 240.000 metres quadrats de recinte només a Gran Via. El trasllat de recinte a recinte es farà

amb els Ferrocarrils de la Generalitat i mitjançant llançadores.

Parlem d'altres fires que es van fent durant l'any.

Fa poc vam tenir el **Congrés 3GSM** i van assistir-hi 60.000 visitants, el 99% dels quals venien d'altres països. També el **Bread & Butter**, que simultaniejava les seus de Berlín i Barcelona i ara es fa exclusivament a la Ciutat Comtal perquè han vist que duplicaven el nombre de visitants. Sense oblidar Alimentària, Automòbil, Hostelco, Nàutic, Expoquímia, entre molts d'altres. 17 salons de referència a Europa. Són certàmens molt professionals, amb una òptima dimensió comercial i internacional. Tots aporten un gran valor i una gran singularitat. Tenim una cartera de 78 salons en total. A més a més, n'estem organitzant de nous, com el Bcn Rail, el Saló de la Indústria, Ferroviària, etcètera.

L'economia induïda que genera Fira de Barcelona suposa 41.000 llocs de treball. La Fira és una gran pla-

taforma com a motor econòmic: aporta aproximadament el 2,4% del PIB de Catalunya, és a dir, 2.200 milions d'euros.

Em pot donar tres bones raons per escollir la Fira de Barcelona per a un congrés o un saló, per exemple?

La ciutat com a reclam: l'organització és molt bona, té totes les garanties de la professionalitat i exerceix un lideratge indiscutible pel que fa als salons industrials-professionals. Disposa de dos grans recintes, té uns serveis excel·lents i hotels de primer ordre, per no parlar de la vida cultural, la tipologia de la gent, la qualitat i nivell de la nostra gastronomia, el clima... Estem convençuts de reforçar el caràcter de fira urbana propi de Fira de Barcelona partint de la base que la ciutat i la fira es necessiten i es retroalimenten mútuament. Barcelona és la millor plataforma del sud d'Europa...

M'ha convençut. Amb tot, què hem de millorar?

L'aeroport –afirma sense dubtes–. És una peça molt important i que permet que arribin negocis i fer-ne amb l'estranger. Les infraestructures fan créixer un país. ■

GSM

de tercera generació: la xarxa dins el mòbil

Clara Bassols

En aquests temps tan canviants, les noves tecnologies no deixen d'evolucionar i converteixen l'usuari en un esclau de la innovació, sobretot en el camp de la telefonia mòbil. Els telèfons mòbils de tercera generació, 3G, es converteixen en un aparell de 115 mm de llarg i 61 mm d'ample que ofereix un gran ventall de serveis, característiques i operativitats per a la feina i el lleure: 2.500 milions d'usuaris arreu del món i la venda de més de mil milions de mòbils l'any passat són un reclam indiscutible per a les empreses del sector.

De quins nous serveis es disposa? Doncs des de veure la televisió allà on s'és –atès que comprimeix les imatges en el mínim espai–, fins a utilitzar la banda ampla, gaudir d'un concert en directe, les videotrucades tan esperades, les descàrregues de música i les lectures d'un bon llibre, entre d'altres. Ens servim de la comoditat dels infrarojos per a la transmissió de dades sense necessitat de cablatge, de la informació proporcionada per les pàgines web i, fins i tot, podem accedir als continguts de la xarxa (correu electrònic, webs, etcètera) a través del terminal mòbil. Serveis com el *push to talk*, que permeten utilitzar-lo com un *walkie-talkie* i abaratir les comunicacions en grup són algunes de les ofertes.

La tecnologia s'avança al mercat

La ràpida evolució de les noves tecnologies fa que visquem constants

encara no han pogut amortitzar les inversions anteriors. Els usuaris estan madurs per a la tecnologia: el fabricant no. Però aquest element no és una complicació si es té en compte que només a la Xina hi ha 460 milions d'usuaris, per la qual cosa l'amortització del 3G tindrà lloc en breu i molt aviat es produiran nous avanços tecnològics a l'abast dels països desenvolupats i en via de desenvolupament.

En una societat on cada cop és més necessari estar sempre connectat a la xarxa i en la qual els ordinadors portàtils són molt populars, les targetes 3G han suposat un salt immens atès que ofereixen la capacitat de navegar per la xarxa des de qualsevol punt del món. Les operadores de telefonia mòbil cerquen la fórmula per oferir el millor servei als seus clients, raó per la qual és tan freqüent la portabilitat. ■

entrades de nous productes/servis en el mercat de la telefonia mòbil. Mentre els mòbils de tercera generació es posicionen fortament, els mòbils de quarta generació comencen a fer les primeres aparicions i es fan un petit lloc en països com el Japó. Però les empreses que fabriquen mòbils no poden comercialitzar la tecnologia punta perquè

60.000 visitants per al Congrés Mundial 3GSM

Un dels esdeveniments més importants de l'any és el Congrés Mundial 3GSM. En edicions anteriors tenia lloc a Cannes, però des de 2006 es fa a Barcelona. La ciutat acull uns 60.000 visitants d'arreu del món. La seva aposta per la credibilitat i perquè sigui un referent en el camp de la telefonia mòbil fa que ofereixi el Business Operations Symposium, que té com a objectiu reunir els reptes i els progressos de BSS i d'OSS amb prioritats estratègiques de la indústria per separar la promoció exagerada d'un producte, característica, o servei de la realitat.

Jaume Barberena, director de Bizflats, una empresa de serveis d'allotjament selectiu i gestió d'esdeveniments corporatius per fer que els visitants ocasionals de Barcelona –sobretot executius– se sentin com a casa, va viure en primera línia el desenvolupament del Congrés Mundial 3GSM.

“És molt important per a les empreses internacionals perquè tant els proveïdors com els especialistes tecnològics convergeixen un cop l'any en un mateix punt de trobada i es crea l'agenda per als propers dos, i fins i tot cinc, anys. És quan es concreten les primícies que es faran realitat.” Segons aquest empresari, tant la Generalitat com el Govern espanyol volen promoure la conjunció empreses-universitat en el sector de les telecomunicacions locals.

Barberena, que va oferir serveis exclusius de clients en mercats emergents com l'Índia, sap que a darrera hora es van expedir 500 visats d'aquest país “ja que hi ha un mercat enorme en estats que necessiten respostes tecnològiques en entorns hostils o complicats de treballar”. Lliurat a atendre els seus clients de forma exquisida, no dubta de valorar com a molt positius els recursos que ofereix el protocol empresarial per tal d'assegurar que les persones rebin més del que esperen. Assisteix al Congrés per conèixer millor les impressions dels clients i atendre peticions *in situ*. Bizflats és una empresa composta per quatre persones que es converteixen en deu quan cobreixen aquest esdeveniment. La seva previsió és créixer, ja que el boca-orella és únic per confiar les estades a l'estranger des d'una perspectiva de privadesa, comoditat i llibertat.

*Una flor
no fa estiu*

Una comunicació excel·lent no és tan sols una acció isolada, sinó una activitat contínua guiada per un pla estratègic sòlid, que garanteix els objectius corporatius i la imatge que ha de transmetre

Oferim serveis de Comunicació Activa

Aconsegüim els objectius de l'organització potenciant el talent de les persones
Acompanyem en l'adaptació als canvis dissenyant una visió estratègica
Innovem i som creatius

Millorem la imatge corporativa a partir del lideratge
Treballem amb Noves Tecnologies desenvolupant l'expressió artística
Aportem solucions rigoroses a les situacions de crisi

La Intel·ligència Emocional al servei de les empreses

Sicília, 180, 2n 2a
08013 Barcelona
T. 932315921 · M. 609197892
www.openmindconsultants.com

Provença, 554, 1r 2a
08026 Barcelona
T. 934566384 · M. 607642156
www.kane.es

Washington DC, la seducció de la ciutat del poder

Si demanéssim a qualsevol persona que ens cités noms de ciutats nord-americanes, els asseguro que en molt rares ocasions trobaríem qui anomenés la ciutat de Washington DC entre les dues o tres primeres de la llista. Tot i ser la capital de la primera potència mundial i la seu de poder polític més gran del planeta, resulta estrany que, per a molts, sigui una gran desconeguda que perd visitants en favor de Nova York, Los Angeles, San Francisco o fins i tot Las Vegas.

Antonio Rodríguez de Rivera

Són molts els qui opinen que no val la pena traslladar-se fins a un lloc tan llunyà només per veure la Casa Blanca o el Capitoli, perquè encara que són institucions importants no són les del nostre país i, per tant, el factor emotiu o patriòtic no pesa a l'hora de considerar la capital per passar-hi uns dies fent turisme. La càrrega política que es respira en cada racó dels setze quilòmetres quadrats que ocupa repercuteix negativament a favor de la magnificència de Nova York, l'aire aristocràtic i europeista de Boston, el *glamour* de Los Angeles o la permissivitat de Las Vegas.

Sembla que el fet de ser una ciutat dissenyada originàriament per ser tal com és i la ubicació de la qual va decidir el primer president dels Estats Units, George Washington, a instàncies del Congrés, li resta mèrits. O potser és que la idea de respirar tant de patriotisme en un lloc on tots els polítics veuen el proper president

quan es miren al mirall satura el visitant potencial, que s'estima més anar a divertir-se en un altre lloc.

George Washington va decidir encarregar el disseny de la ciutat a un amic que havia conegut durant la Guerra d'Independència –l'arquitecte i enginyer francès, Pierre-Charles L'Enfant–, de qui esperava, per la seva formació europea, que sabés traslladar la grandiositat barroca del Vell Continent a la nova nació emergent.

Història i diplomàcia

Washington DC és una de les ciutats més cosmopolites del país, on es respira, gràcies als més de 2.000 diplomàtics que hi estan acreditats, un aire veritablement internacional

de gran varietat i contrast. A més d'aquesta característica, la ciutat té un important atractiu molt difícil de trobar en qualsevol altre lloc: s'hi pot recórrer l'edifici del Capitoli, la Casa Blanca, la Cort Suprema, algunes agències federals com la Cambra de Gravat i d'Impressió (on s'imprimeixen els diners) i l'FBI, visitar els famosos *Memorials*, el cementiri d'Arlington, l'Smithsonian... totalment gratis. La capital també ofereix moltes atraccions històriques i educatives i una gran varietat d'activitats culturals i d'entreteniment. Només cal que li doneu una oportunitat i gaudireu de la monumentalitat i l'hospitalitat de la capital de l'imperi nord-americà.

No en quedareu defraudats. ■

Espai per a la **lectura**

Anem a la recerca de lectures ràpides que ens permetin aprofundir en la nostra professió o en temes interconnectats amb aquesta, o preferim llegir ficció o poesia tal vegada per evadir-nos, per gaudir de l'estètica, per ancorar-nos en un món que desperta la nostra sensibilitat, curiositat i emocions, evocant-nos històries que recreen vides, paisatges, experiències o fàbules, les quals tenen la facultat de descobrir-nos nous pensaments, nous estils de vida o de posar paraules a aquelles realitats que sentíem o intuïem, però que no acabàvem de concretar.

Núria Oriol Palarea

La lectura sempre necessita temps i una pausa, un espai –ni que sigui mental– per permetre l'inici de l'acte en si mateix. Si no és així, no llegim, tant sols passem les pàgines escrites i no permetem que ens deixin petja per al plaer o per a la disconformitat.

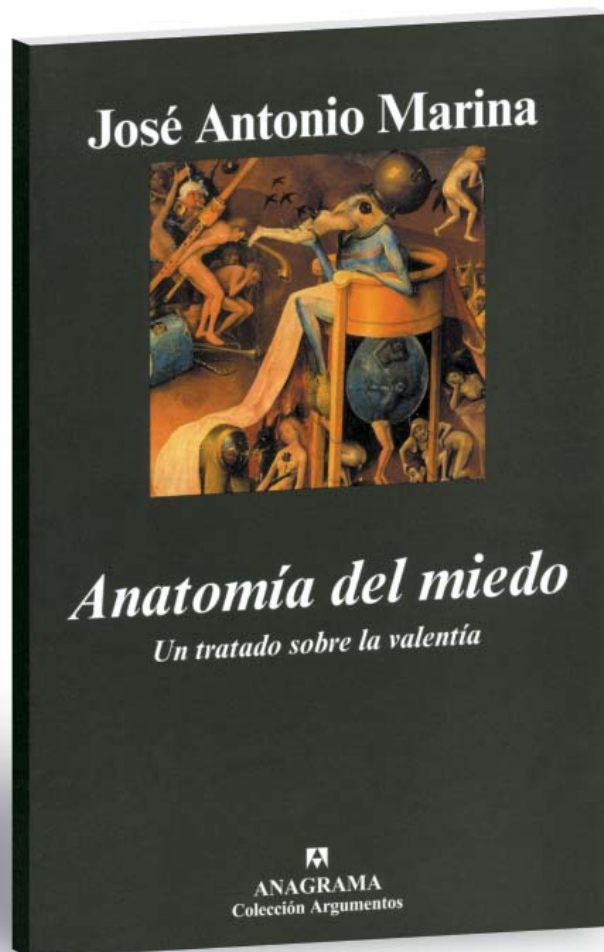
En l'àmbit més professional, no passem per alt l'obra publicada per Ediciones Deusto, **La externalización inteligente**, de Jean Louis Bravard i Robert Morgan. De ritme ràpid i centrada en la implementació de l'estructura d'acords d'externalització per aconseguir l'èxit sostenible, contribueix a millorar la planificació de les relacions externes a les empreses. I també de Deusto, **El cliente más exigente: tu equipo**, escrit per Simon Barrow i Richard Mosley, autors preocupats per desenvolupar un dels actius que les organitzacions han de tenir més en compte: el valor de marca per als que hi treballen.

Sense abandonar el món professional, **La Inteligencia Social**, de Daniel Goleman (pare de la intel·ligència emocional), de l'editorial Kairos, ens apropa a la pràctica d'aquest tipus d'intel·ligència en la societat actual, mostrant –una vegada més– que l'autoobservació, l'autogestió, la consciència de l'entorn i les habilitats socials són eixos mestres per millorar la qualitat i l'eficàcia de la vida laboral i personal.

“La lectura sempre necessita temps i una pausa, un espai –ni que sigui mental– per permetre l'inici de l'acte en si mateix”

Finalment, acabem amb una perla com acostumen a ser-ho les obres que ens regala el filòsof José An-

tonio Marina, l'assaig publicat per Anagrama **Anatomía del miedo**. Apropada per al camp professional i personal, les paraules serenes, reflexives i experimentades de Marina ens proposen actuar amb intel·ligència davant de la passivitat de l'ésser humà posseït per la por. “La humanitat és un projecte d'alliberament” ens explica. És una lectura contemplativa. Demana temps... i coratge. ■

makeateam

Management+Deporte

Outsourcing de Selección, Formación y Desarrollo de RR. HH.

Organización y Desarrollo de Eventos Empresariales

Formación en Estrategia, Marketing y Finanzas

Consultoría en Proyectos Especiales (I+D+i)

Formación y Desarrollo Comercial y Cultural

Entrenamos el Talento

Una carrera con futuro...
Un futuro apasionante

Si quieres trabajar al más alto nivel:
Titulado Superior en Protocolo
y Relaciones Institucionales

Técnicas de dirección
+ técnicas de organización
+ técnicas de comunicación =
Protocolo actual

ESPRI

ESCOLA SUPERIOR DE PROTOCOL
I RELACIONS INSTITUCIONALS

**TITULADO SUPERIOR
EN PROTOCOLO Y
RELACIONES INSTITUCIONALES**

Único centro especializado de Catalunya
en Protocolo, Organización de eventos
y Relaciones Institucionales

Información:

Tel. 93 363 12 82

www.protocolcatalunya.com

info@protocolcatalunya.com

Sede de la actividad académica: IDEC-Universitat Pompeu Fabra